

donar uns copets a terra, per refermar la seva autoritat.

—No —va dir *La República*—, una votació no va així. S'han de comptar els vots de tots. A veure, quants som? Algú ho sap?

Però ningú no ho sabia, perquè fins aleshores no havien tingut la necessitat de saber-ho.

Finalment, un llibre vell de matemàtiques, molt gastat, que havia perdut les tapes feia temps, va baixar a poc a poc del seu prestatge i es va acostar als llibres que eren a terra, al voltant de l'*Alicia*, *La República*, el *Manual*, els de bricolatge i els de Jules Verne.

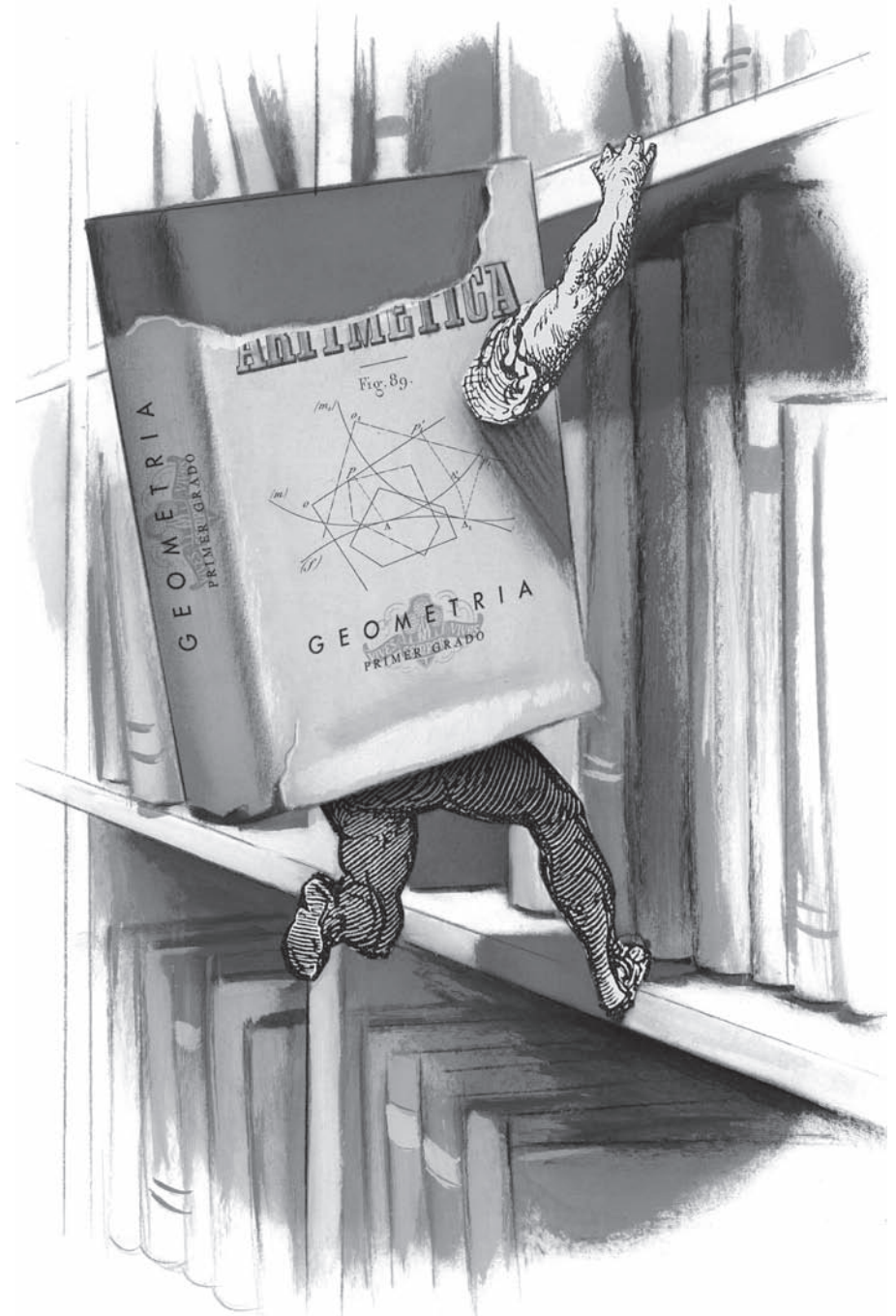
—M'ofereixo a fer-ho.

—A fer-ho? Què vol dir? —va preguntar *La República*.

En *Hamlet* estava indignat, perquè *La República* havia agafat la batuta.

—M'ofereixo a comptar-vos. Com podeu veure, sóc el llibre més indicat.

Es va girar a poc a poc cap a una banda i després cap a l'altra, perquè li poguessin veure

—Hi havia una vegada —va començar— uns homes que estaven encadenats dins d'una caverna.

—Mai no he estat dins d'una caverna —va dir l'*Alicia*.

—És el més semblant a un soterrani —va explicar *La República*, i va continuar el seu relat—. Aquells homes tenien la mirada clavada a la paret del davant. Les cadenes els impedien girar-se per veure la font de llum, que els quedava al darrere, a la seva esquena. De tant en tant, unes ombres desfilaven per la paret, i ells s'entretenien mirant-les. Tot el que coneixien del món eren aquelles ombres.

—No sé per què, aquesta història em sona molt —va comentar l'*Alicia*.

—Fins que un cert dia —va continuar *La República*— un d'ells va aconseguir alliberar-se de les cadenes, va sortir de la caverna i va descobrir el Sol. Cegat, enlluernat, va tornar amb els seus companys i els va explicar, balbucejant, el que havia vist. Els altres li van dir que era boig. Però de mica en mica, ell va anar aprenent

